

Mangsa Ngarep kanggo Amerika lan 18 Juli 2020 - Nomer Enem

Panji-panji

Jeff Pippenger

2023-09-23

Lan sawisé telung dina satengah, Rohing kauripan saka Gusti Allah lumebu ing wong-wong mau, lan padha ngadeg ing sikilé; lan rasa wedi kang gedhé tumiba marang wong-wong sing ndeleng wong-wong mau. Lan wong-wong mau krungu swara banter saka swarga ngandika marang wong-wong mau, Mrenea mréné. Lan wong-wong mau munggah menyang swarga ana ing méga; lan para mungsuhé padha nyumurupi wong-wong mau. Wahyu 11:11, 12.

Sawisé katindhes ing dalan, Élia lan Musa nampi Sang Panglipur, banjur padha ngadeg ing dhuwur sikilé. Balé balung ing lembahé Yéhezkièl luwih dhisik krungu swara, banjur ngalami gonjang-ganjing, nanging isih tanpa ambegan.

Mulané aku medhar wangsit kaya sing dipréntahaké marang aku; lan nalika aku medhar wangsit, ana swara, lan lah ana gègèr, lan balung-balung iku padha kumpul, balung siji marang balungé dhéwé. Lan nalika aku mirsani, lah urat-urat lan daging tuwuh ana ing dhuwuré, lan kulit nutupi ing sisih ndhuwuré; nanging durung ana ambegan ana ing jeroné. Yehezkiel 37:7, 8.

Nalika badan-badan iku wus dibangun maneh, wong-wong mau krungu pawartos saka patang angin.

Banjur Panjenengané ngandika marang aku, “Nubuwata marang angin, nubuwata, hé anaking manungsa, lan kandhaa marang angin, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Rawuha saka ing patang angin, hé napas, lan ambeganana wong-wong kang mati kabunuh iki, supaya padha urip.” Mulané aku banjur nubuwata kaya kang dipréntahaké marang aku, lan napas iku mlebu ana ing wong-wong mau, banjur padha urip, lan ngadeg jejeg ana ing sikilé, dadi bala tentara kang gedhé banget. Yehezkiel 37:9, 10.

Kabeh para nabi nandhesake pungkasaning jagad, mula petikan saka Yehezkiel nuwuhake sawijining dilema tumrap wong-wong sing kepengin nyingkiri pesen saka rong nabi ing Wahyu sewelas. Mesthi wae, tumrap wong-wong sing kepengin nampik pesen iku, goroh kang paling gampang bisa diucapake marang awake dhewe yaiku manawa Wahyu sewelas mung sawijiné sajarah sing makili Révolusi Prancis, lan ora nduwèni aplikasi tumrap pungkasaning jagad. Nanging manawa panjenengan nampa premis manawa malah Wahyu sewelas uga nandhesake pungkasaning jagad, mula panjenengan kudu nyalarasake kasunyatan manawa bala gedhé ing pungkasaning jagad sing martakake pesené malaékat katelu kanthi panguwuh sora iku diidentifikasi minangka wong-wong sing wus mati lan banjur ditangèkaké urip manèh sadurunge padha ngadeg minangka balané Allah.

Banjur Panjenengané ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, balung-balung iki iku sakehé kulawarga Israèl; lah, padha matur, ‘Balung-balung kita wis garing, lan pangarep-arep kita wis sirna; kita wis katumpes kanggo pérangan kita dhéwé.’ Mulané medhara lan kandhaa marang wong-wong mau, ‘Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Lah, hé umat-Ku, Ingsun bakal mbikak kuburan-kuburanmu, lan ndadèkaké kowé padha metu saka kuburan-kuburanmu, lan nuntun kowé lumebu ing tanah Israèl. Lan kowé bakal sumurup yèn Ingsun iki Pangéran, manawa Ingsun wus mbikak kuburan-kuburanmu, hé umat-Ku, lan ngentasaké kowé metu saka kuburan-kuburanmu, lan bakal maringi Roh-Ku ana ing kowé, temah kowé bakal urip, lan Ingsun bakal mapanaké kowé ana ing tanahmu dhéwé; banjur kowé bakal sumurup yèn Ingsun, Pangéran, wus ngandika mangkono, lan wus nindakaké, mangkono pangandikané Pangéran.’” Yehezkiel 37:11-14.

Kristus minggah menyang swarga kalawan méga, lan Panjenengané bali kalawan méga-méga, lan méga-méga iku nglambangaké para malaékat. Musa lan Élia minggah menyang swarga ana ing sajroning méga kang nglambangaké pawarta malaékat katelu kang mabur ana ing tengahing langit ing wektu angger-angger dina Minggu ing Amérika Sarékat. Musa lan Élia minggah menyang swarga ing wektu angger-angger dina Minggu gegandhèngan karo sawijining pawarta bab Islam.

Yesaya ngenali akèh kayektèn kang magepokan karo sajarah iki, lan ana ing pérangan sing padha banget kang dirujuk déning Gusti Yesus kanggo negesaké pakaryan Panjenengané. Panjenengané migunakaké para nabi Élia lan Élisa minangka tuladha bab sawijining piwulang kenabian sing ora ditampani déning bangsane dhéwé, lan iku enggal ndadèkaké wong-wong greja ing Nasarèt nepsu, nganti padha ngupaya matèni Panjenengané.

Rohing Pangéran Allah ana ing atasku; marga Pangéran wus njebadi aku kanggo martakaké kabar kabungahan marang wong-wong kang andhap asor; Panjenengané wis ngutus aku kanggo mbebat ati kang remuk, kanggo mratélakaké kamardikan marang para tawanan, lan bukaan pakunjaran marang wong-wong kang kaiket; Kanggo mratélakaké taun kaparingan sih-rahmaté Pangéran, lan dina paukumaning bebenduné Allah kita; kanggo nglipur kabèh wong kang padha sungkawa; Kanggo netepaké tumrap wong-wong kang padha sungkawa ing Sion, kanggo maringi marang wong-wong mau kaéndahan minangka gantiné awu, lenga kabungahan minangka gantiné sungkawa, sandhangan pamuji minangka gantiné roh kasusah; supaya wong-wong mau kasebut wit-witan kabeneran, tetandurané Pangéran, supaya Panjenengané kaluhuraké. Lan wong-wong mau bakal mbangun reruntuhan-reruntuhan lawas, bakal ngadegaké manèh karusakan-karusakan biyèn, lan bakal ndandani kutha-kutha kang rusak, karusakan-karusakaning pirang-pirang turunan. Lan wong-wong manca bakal ngadeg lan ngengon wedhus-wedhusmu, lan anak-anaké wong asing bakal dadi jurupluku lan juruanggurmu. Nanging kowé bakal kasebut Imam-imamé Pangéran; wong-wong bakal nyebut kowé Para Peladèné Allah kita; kowé bakal mangan kasugihané para bangsa liya, lan ing kamulyané wong-wong mau kowé bakal gumunggung. Minangka gantiné wirangmu kowé bakal nampa pindho; lan minangka gantiné kawirangan wong-wong mau bakal bungah marga olèhé; mulané ing nagarané wong-wong mau bakal nduwèni

warisan pindho: kabungahan langgeng bakal dadi kagungané. Awit Aku iki Pangéran, tresna marang kaadilan, sengit marang panjarahan kanggo kurban obongan; lan Aku bakal nuntun pagawéané wong-wong mau ana ing kayektèn, lan Aku bakal damel prejanjian langgeng karo wong-wong mau. Lan turuné wong-wong mau bakal kawentar ana ing antarané para bangsa, lan turun-tumuruné ana ing antarané para umat; kabèh wong kang ndeleng wong-wong mau bakal ngakoni wong-wong mau, yèn wong-wong mau iku turunane kang diberkahi déning Pangéran. Aku bakal banget-banget bungah ana ing Pangéran, nyawaku bakal bungah ana ing Allahku; awit Panjenengané wis ngagemaké aku sandhangan karahayon, Panjenengané wis nyelubungi aku nganggo jubah kabeneran, kaya dene pangantèn lanang ngias awaké nganggo rerenggan, lan kaya dene pangantèn wadon ngginakaké paésé. Awit kaya bumi ngetokaké tunasé, lan kaya pakarangan njalari apa kang disebar ana ing jeroné thukul metu; mangkono Pangéran Allah bakal njalari kabeneran lan pamuji thukul ana ing ngarepé sakehing bangsa.

Marga saka Sion aku ora bakal meneng, lan marga saka Yerusalem aku ora bakal leren, nganti kabenerané sumunar metu kaya pepadhang, lan kaslametané kaya damar kang murub. Bangsa-bangsa liya bakal ndeleng kabeneranmu, lan sakehing para ratu kamulyanmu; lan kowé bakal sinebut nganggo jeneng anyar, kang bakal kasebut déning cangkemé Pangéran. Kowé uga bakal dadi makutha kamulyan ana ing astaé Pangéran, lan diadhem karajan ana ing astaé Allahmu. Kowé ora bakal maneh sinebut Ditinggal; lan tanahmu uga ora bakal maneh sinebut Sepi; nanging kowé bakal sinebut Hephzibah, lan tanahmu Beulah; amarga Pangéran rena marang kowé, lan tanahmu bakal dadi garwa. Awit kaya dene nom-noman nikahi prawan, mangkono uga anak-anakmu bakal nikahi kowé; lan kaya dene penganten lanang bungah marga saka penganten wadon, mangkono uga Allahmu bakal bungah marga saka kowé. Aku wus netepaké para juru jaga ana ing témbokmu, hé Yerusalem, kang ora bakal tau meneng rina wengi; hé kowé kang nyebut-nyebut marang Pangéran, aja padha meneng. Lan aja maringi Panjenengané leren, nganti Panjenengané netepaké, lan nganti Panjenengané ndadèkaké Yerusalem dadi pujian ana ing bumi. Pangéran wus supaos demi asta tengené, lan demi lengené kakuwatané, Satemené Aku ora bakal manèh masrahaké gandummu dadi panganing mungsuhmu; lan anak-anak wong manca ora bakal ngombé anggurmu, kang wis kokupaya kanthi rekasa; nanging wong-wong kang nglumpukaké iku bakal mangané lan ngluhuraké Pangéran; lan wong-wong kang ngempalakaké iku bakal ngombéné ana ing plataraning kasucèn-Ku. Padha liwatana, liwatana gapura-gapura; padha cawisana dalan kanggo umat; padha timbunana, timbunana dalan gedhé; padha singkirana watu-watu; padha ngedegna panji kanggo umat. Lah, Pangéran wus ngumumaké nganti ing pucuking jagad, Pangandikanana marang putriné Sion: Lah, kaslametanmu rawuh; lah, ganjarané ana bebarengan karo Panjenengané, lan pakaryané ana ana ing ngarsané. Lan wong-wong bakal nyebut wong-wong mau: Umat suci, Wong-wong tebusané Pangéran; lan kowé bakal sinebut: Kang digolèki, Kutha kang ora ditinggal. Yesaya 61:1–62:12.

Pangéran lumebet ing “prasetyan langgeng” karo wong sèwu patang atus patang puluh papat sing sadurungé wis “katilar,” nanging banjur dadi “sawijining kutha” kang “ora katilar.” Wong-wong mau biyèn “sepi lan suwung,” lan mati ana ing dalan. Yesaya ngenali

wong-wong mau minangka “Para Imamé Pangéran,” “para peladèn”-É Pangéran, “umat kang suci,” lan “para juru pangawas” ing témbok-témboké Sion.

Kosok baliné wong-wong kang padha bungah marga saka layoné wong-wong mau, Gusti Allah banjur bungah marga saka wong-wong mau “kaya pangantèn lanang bungah marga saka pangantèn wadon.” Ing kono pangantèn wadon iku wus kaprenahaké siyap. Kaya ing janji marang Filadelfia, Gusti maringi marang wong-wong mau “jeneng anyar,” lan Panjenengané netepaké jenengé mau minangka “Hephzibah” lan “Beulah.” Hephzibah tegesé kasenenganku ana ing dhèwèké, lan Beulah tegesé omah-omah. Gusti nikahi wong-wong kang kaawakaké déning Élia lan Musa.

Pakaryan kang dipasrahake marang wong-wong mau yaiku nyawisake dalan tumrap Rawuhipun Kristus kaping kalih kanthi martakake “pawarta becik” bab Kristus lan kabeneranipun “nganti ing pungkasaning jagad.” Wong-wong mau wis kaurapi dening Sang Panglipur ana ing kasurakanipun Roh, lan banjur bakal kaangkat “minangka panji,” nalika “swara gedhe saka swarga” ngandika “marang wong-wong mau, Munggaha mréné.” Sawuse iku wong-wong mau bakal dadi kaya “makutha kamulyan” lan “serban karajan” ana ing astanipun Pangéran. Zakharia netepake manawa makutha kang padha iku uga minangka panji, sarta uga nempatake prastawa iku ing mangsa udan pungkasan.

Lan Pangeran Yehuwah Allahé bakal nylametaké wong-wong mau ing dina iku kaya pepanthaning umaté dhéwé; awit wong-wong mau bakal dadi kaya watu-watu ing makutha, kaunggahaké kaya panji ana ing tanah-Nya. Amarga sepira gedhéné kabecikan-Nya, lan sepira gedhéné kaéndahan-Nya! Gandum bakal ndadèkaké para nom-noman bungah, lan anggur anyar para prawan. Nyuwuna udan marang Pangeran Yehuwah ing mangsa udan pungkasan; mangka Pangeran Yehuwah bakal damel méga padhang, lan maringi wong-wong mau udan deres, marang saben wong suket ana ing ara-ara. Zakharia 9:16–10:1.

Wong-wong mau bakal dadi “kawananing umat-Iya,” nanging Gusti uga kagungan kawanang kapindho, sing nalika iku isih ana ing Babil, lan wong-wong mau uga bakal dipangandikani déning Panjenengané. Pakaryané yaiku mbangun manèh reruntuhan “lawas” lan “karusakan” saka pirang-pirang turun-temurun. Wong-wong mau bakal dadi para wong sing bali lan netepaké manèh dalan-dalan lawas sing wis ditampik lan ketimbu ing sajroning Adventisme lan ing sanjabaning Adventisme. Wong-wong mau bakal bali marang kayektèn dhasar Millerit lan ngetingalaké kayektèn-kayektèn mau ing kasucèné marang Adventisme Laodikia, lan uga bakal ngaturaké sawijining pekabaran marang wong-wong ing sanjabaning Adventisme bab kayektèn-kayektèn “lawas” sing gegandhèngan karo angger-anggering Allah, mliginé dina Sabat. Kanthi mangkono, wong-wong mau bakal migunakaké sajarah saka pirang-pirang turun-temurun kanggo nggambaraké sajarah anyar. Pakaryané bakal kelakon sajroning udan pungkasan, nalika paukumaning Allah ana ing nagara. Nalika Gusti, kanthi asta tengen-Iya, ngangkat wong-wong mau dadi sawijining panji, sakabèhing jagad sing sadurungé padha bungah amarga mayit-mayité padha gumléthak ing dalan bakal weruh panji iku, lan krungu slomprèt pepélingé para juru-jaga.

He para pedununging jagad kabèh, lan para sing manggon ing bumi, delengen, nalika Panjenengané ngedegaké sawijining panji ana ing gunung-gunung; lan nalika Panjenengané muniaké kalasangka, rungokna. Yesaya 18:3.

Ing bab sewelas kitab Wahyu, nalika wong-wong kang wus padha bungah merga mayité katon padha ngadeg, “wedi gedhé nempuh wong-wong kang ndeleng iku.”

Banjur wong Asyur bakal rubuh déning pedhang, nanging dudu pedhangé wong kang gagah prakosa; lan pedhang, dudu pedhangé wong kang asor, bakal nguntal dhèwèké; nanging dhèwèké bakal mlayu saka pedhang, lan para nom-nomané bakal kacemplung ing kapitunan. Lan dhèwèké bakal nyabrang menyang bètèngé merga wedi, lan para panggedhéné bakal giris marang panji, mangkono pangandikané Pangéran, kang geni-Né ana ing Sion, lan pawon pangobongan-Né ana ing Yerusalem. Yesaya 31:8, 9.

Sakabèhé paseksèn para nabi padha nglumpuk dadi siji ana ing kitab Wahyu. Wong Asyur nggambaraké ratu saka lor ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh nganti patang puluh lima, sing tumeka ing pungkasané tanpa ana siji waé sing nulungi. Nalika wong satus patang puluh papat èwu, kang dadi para jaga-jagané Gusti Allah, nyebul kalasangka, jagad kabèh bakal krungu lan wedi. Wong-wong sing dilambangaké déning loro nabi bakal “diurapi” déning Sang Panglipur “kanggo martakaké pawarta kabungahan,” yaiku “pawarta saka wetan lan saka lor” kang “nggawé girisé” ratu saka lor ing Daniel pasal sewelas ayat patang puluh papat, lan iki nandhani wiwitan panganiaya sajroning krisis hukum Minggu. Ing wektu iku para bangsa liya bakal nanggapi piweling supaya metu saka Babil lan banjur teka lan gabung karo para imamé Pangéran, kang uga dilambangaké minangka “oyodé Isai,” mangkono netepaké méthodologi Kitab Suci kang bakal padha gunakaké kanggo ngaturaké piweling bebaya marang para bangsa liya.

Lan ing dina iku bakal ana oyodé Isai, kang bakal ngadeg dadi panji tumrap para bangsa; marang Panjenengané para bangsa liya bakal padha ngupaya; lan papan paleremané bakal mulya. Lan bakal kelakon ing dina iku, manawa Pangéran bakal ngacungaké astané manèh kaping pindho kanggo ngluwaré turahané umaté, kang isih kari, saka Asyur, lan saka Mesir, lan saka Pathros, lan saka Kus, lan saka Elam, lan saka Sinear, lan saka Hamat, lan saka pulo-pulo segara. Lan Panjenengané bakal ngedegaké sawijining panji tumrap para bangsa, lan bakal nglumpukaké wong-wong buwangan saka Israèl, lan ngimpun wong-wong Yéhuda kang kasebar saka patang pojok bumi. Yesaya 11:10–12.

Gusti nglumpukaké umat-Nya ing tanggal 11 September 2001 kanthi pawarta kang mènèhi pratandha yèn serangan Islam iku rawuhipun bilai kang katelu. Gusti nglumpukaké umat-Nya manèh kaping pindho sawisé padha mati ing dalan. Nalika Panjenengané nindakaké mangkono, para kang diklumpukaké iku diidentifikasi minangka “wong-wong buwangané Israèl,” lan “wong-wong Yéhuda kang sumebar.” Wong-wong mau kabuwang menyang dalan-dalan ing tanggal 18 Juli 2020, nanging padha diklumpukaké manèh kaping pindho supaya dadi panji kang nglumpukaké peparthaning Allah liyané kang isih ana ing Babul. Panglumpukané wong-wong kang isih ana ing Babul iku diwiwiti nalika hukum Minggu ing Amérika Sarékat, yaiku swara kang kaping pindho saka rong swara ing Wahyu

wolulas.

Panglumpukan kang kapisan kalakon ing tanggal 11 September 2001 nalika Islam nyerang Amerika Serikat. Minangka panji kang bakal diklumpukaké kaping pindho, wong-wong mau dipralambangaké minangka oyoté Isai, yaiku pralambang kang makili pakaryané Alfa lan Omega, nglambangaké pungkasaning sawijining prakara kanthi wiwitaning sawijining prakara. Panglumpukan kang kapisan ditandhani déning serangan Islam marang Amerika Serikat lan nglambangaké sarta nandhakaké serangan Islam marang Amerika Serikat minangka panglumpukan kang kaping pindho. Nalika oyoté Isai ngadeg dadi panji tumrap para bangsa liya, “panggenané” bakal mulya, awit panji iku bakal nuntun wong-wong kang isih ana ing Babil bali marang dalan lawas miturut Kitab Suci, yaiku Sabat dina kapitu, mangkono nandhani diangkaté panji tumrap para bangsa liya nalika krisis hukum Minggu.

“Panji” kawitan ngrasakaké sawijining proses panyucekan kang wis digambarake ing Malakhi bab telu, rong panyucekan Bait Suci déning Kristus, lan mesthi waé pasemon bab sepuluh prawan ing pungkasaning gerakan Millerite. Proses panyucekan ing wiwitan iku kaulangi nganti sapurihing aksara ing pungkasan, lan dipratandhakaké déning Yesaya gegayutan karo sawijining méja tunggal kang wis kacathet ana ing sawijining kitab. Pambrontakan Adventisme iku méja palsu kang diasilaké ing taun 1863 kanggo nampik lan nggantèni rong méja kang kacathet ana ing kitab Habakuk bab loro.

Saiki lungaa, tulisen iku ana ing ngarepé wong-wong mau ana ing papan, lan catheten ing sajroning kitab, supaya iku dadi kanggo jaman kang bakal teka, kanggo salawas-lawasé: manawa iki iku bangsa kang mbrontak, anak-anak kang goroh, anak-anak kang ora gelem ngrungokaké angger-anggeré Pangéran: kang padha kandha marang para paningal, “Aja ndeleng”; lan marang para nabi, “Aja medhar wangsit marang aku bab perkara-perkara kang bener, nanging kandhanana marang aku perkara-perkara kang nyenengaké, medhara wangsit kang ngapusi: sumingkira saka dalan, menyanga saka margi, singkirna Kang Mahasuci saka Israèl saka ing ngarepé aku.” Mulané mangkéné pangandikané Kang Mahasuci saka Israèl, “Awit kowé padha ngina tembung iki, lan ngendel marang panindhesan lan panyimpangan, sarta nyandar ing kono: mulané piala iki bakal dadi kanggo kowé kaya rétakan kang meh ambruk, kang mumbul metu ana ing témbok kang dhuwur, kang rubuhé dumadakan sajroning sakedhap. Lan Panjenengané bakal ngrusak iku kaya pecahé prabotan tukang kendi kang diremuk dadi cilik-cilik; Panjenengané ora bakal welas: nganti ana ing antaraning remukané ora bakal ketemu secuwil waé kang bisa dienggo njupuk geni saka pawon, utawa kanggo nyiduk banyu saka sumur.” Awit mangkéné pangandikané Pangéran Allah, Kang Mahasuci saka Israèl, “Ing mratobat lan katentreman kowé bakal kapitulungan; ing ayem lan pitados bakal dadi kakuwatanmu”; nanging kowé ora gelem. Nanging kowé padha kandha, “Ora; awit aku bakal mlayu nunggang jaran”; mulané kowé bakal mlayu; lan, “Aku bakal nunggang kang rikat”; mulané wong-wong kang ngoyak kowé bakal rikat. Sewu wong bakal padha mlayu merga bebenduné wong siji; merga bebenduné wong lima kowé bakal padha mlayu: nganti kowé kari kaya pratandha ana ing pucuk gunung, lan kaya gendera ana ing ndhuwur bukit. Mulané Pangéran bakal ngentèni,

supaya Panjenengané bisa maringi sih-rahmat marang kowé, lan mulané Panjenengané bakal kaluhuraké, supaya Panjenengané bisa ndhawahaké kawelasan marang kowé: awit Pangéran iku Allah kang adil; rahayu kabèh wong kang ngentèni Panjenengané. Awit bangsa iku bakal manggon ing Sion, ing Yérusalèm: kowé ora bakal nangis menèh: Panjenengané bakal banget sih marang kowé nalika swaraning sesambatmu; nalika Panjenengané miyarsakaké iku, Panjenengané bakal mangsuli kowé. Yesaya 30:8–19.

Ing taun 1863, Adventisme miwiti proses nolak pesen kenabian William Miller kaya dene diwakili ana ing loro loh suci Habakuk. Gusti Yesus nggambarake pungkasan lumantar wiwitan. Ing pethikan iki, para pambrontak ing wiwitan Adventisme uga makili para pambrontak ing pungkasan Adventisme. Ing loro-lorone, pambrontakan iku makili panolakan marang pesen lan metodologi kenabian saka saben sejarah, nalika padha ngandika marang para “pelihat,” “Aja weruh; lan marang para nabi, Aja medhar wangsit marang aku bab prakara-prakara kang bener, kandhanana aku prakara-prakara kang alus, medhara wangsit bab pangapusi.”

Wong-wong iku uga mutusaké ninggal dalam nalika padha martakaké, “Menyanga saka dalam, nyimpanga saka pathokan, gawea Sang Mahasuci saka Israèl nyingkir saka ing ngarepé kita.” Dalané wong mursid iku yaiku “dalam-dalam lawas” ing Yérémia pasal nem ayat nembelas lan pitulas. Para pambrontak mutusaké ora lumaku ana ing kayektèn-kayektèn dhasar lan ora ngrungokaké swarané slomprèt sing diunekaké déning para pangawas sing wis diluhuraké, kang makili gerakan Millerit lan gerakan Future for America.

Mangkene pangandikané Pangéran: Ngadega ana ing dalam-dalam, lan delengen, lan takonana bab margi-margi kuna, endi dalam kang becik, banjur lumaku ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman tumrap nyawanira. Nanging wong-wong mau padha mangsuli: Aku ora gelem lumaku ana ing kono. Uga Ingsun wus netepaké para juru-jaga ana ing antaramu, kanthi ngandika: Rungokna swaraning kalasangka. Nanging wong-wong mau padha mangsuli: Aku ora gelem ngrungokaké. Mulané rungokna, hé para bangsa, lan sumurupana, hé pasamuwan, apa kang ana ing antarané. Rungokna, hé bumi: lah, Ingsun bakal ndhatengaké piala marang bangsa iki, yaiku wohing pikirané dhéwé, amarga wong-wong mau ora ngrungokaké tembung-tembung-Ku, lan uga angger-anggering-Ku, nanging padha nampik marang iku. Yeremia 6:16–19.

Panolakané para pambrontak kanggo lumaku ana ing dalam-dalam lawas uga kaandharaké minangka pepénginané supaya “Sang Mahasuci Israèl nyingkir saka ing ngarepé wong-wong mau”, lan iku nggambaraké panampikan marang piwulang Babagan Pamedhar Wengi Tengah sing dhedhasar marang Alpha lan Omega kang nedahaké pungkasané Adventisme lumantar wiwitané.

“Ing wiwitaning dalam, ana pepadhang padhang kang dipasang ana ing buriné wong-wong mau, kang miturut pangandikané malaékat marang aku iku yaiku ‘pambengok ing tengah wengi.’ Pepadhang iki sumunar sadawaning dalam mau, lan madhang tapak sikilé, supaya wong-wong mau aja kesandhung.

“Yèn padha njaga mripaté tetep tumuju marang Gusti Yésus, kang ana ing ngarepé dhéwé, nuntun wong-wong mau menyang kutha iku, padha slamet. Nanging ora suwé banjur ana sawatara kang dadi kesel, lan padha kandha yèn kutha iku isih adoh banget, déné sadurungé padha ngarep-arep wis bakal mlebu ing kono. Banjur Gusti Yésus maringi panglipur marang wong-wong mau kanthi ngangkat astané tengené kang mulya, lan saka astané iku metu pepadhang kang nglambai ana ing sadhuwuré golongan advent, sarta padha sesambat, ‘Alleluia!’ Liyané kanthi sembrana nyélaki pepadhang kang ana ing mburiné, lan padha kandha yèn dudu Gusti Allah kang wis nuntun wong-wong mau tekan adoh kaya mangkono. Pepadhang kang ana ing mburiné banjur mati, nganti sikilé wong-wong mau kaplelep ing pepeteng kang sampurna, lan padha kesandhung sarta kelangan paningal marang tenger lan marang Gusti Yésus, banjur padha ambruk saka dalam mudhun menyang donya peteng lan duraka ing ngisor.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Prosès panyucèn kang dilambangaké déning Pambengok ing Tengah Wengi ngasilaké rong golongan para panyembah, lan Yesaya pasal telung puluh nggambaraké kurangé lenga ing para prawan bodho minangka ora mampuné nglumpukaké banyu utawa geni, kang loro-loroné minangka pralambang saka Sang Panglipur, nalika Yesaya nyerat, “whose breaking cometh suddenly at an instant. And he shall break it as the breaking of the potters’ vessel that is broken in pieces; he shall not spare: so that there shall not be found in the bursting of it a sherd to take fire from the hearth, or to take water withal out of the pit.” Pangadilané tumeka “kanthi dumadakan sajroning sakedhap,” kaya kang dilambangaké déning pambengok ing tengah wengi, nalika ing wektu kuwi wong-wong mau banjur manggihaké yèn wis kasep banget kanggo oleh lenga. Geni lan banyu ing paseksèné Yesaya iku mung minangka gambaran liya saka lenga ing pasemon bab sepuluh prawan. Lenga, banyu, lan geni nggambaraké tabiat, nggambaraké piwulang, lan uga nggambaraké ngarsané Sang Panglipur. Ora siji waé saka pralambang-pralambang iki bisa dipikantuk nalika pangadilan marang sepuluh prawan “cometh suddenly at an instant.” Ing wektu kuwi wis kasep.

Kaslametan mung ana ing “mbalèni,” yaiku prasetyan kang kaparingaké marang Yeremia nalika dhèwèké makili wong-wong kang kuciwa ing kuciwan kang kapisan. Manawa umaté Allah gelem mbalèk marang Panjenengané, Panjenengané bakal mbalèk marang wong-wong mau, nanging para pambrontak padha nampik, lan pepadhang kang madhang ing dalam banjur padha mati. Pepadhang ing wiwitan iku yaiku Tangisé Wengi Tengah, lan dalam ing ngarep dipadhang déning astanengené Kristus kang mulya nganti tekan ing kalanggengan. Kristus ana ing ngarepé wong-wong kang ana ing dalam iku, lan pepadhang ing mburi mesthi pepadhang kang padha, awit Kristus nggambaraké pungkasaning dalam kanthi wiwitaning dalam. Tangisé Wengi Tengah iku biyèn lan saiki minangka kayektèn jaman saiki.

“Aku asring dipun-rujuk dhateng pasemon bab sepuluh prawan, gangsal ing antawisipun wicaksana, lan gangsal bodho. Pasemon punika sampun kaleksanan lan badhé kaleksanan miturut saben tembungipun, awit punika gadhah panganggen ingkang mirunggan tumrap wekdal punika, lan, kados pesen malaékat kaping tiga, sampun

kaleksanan lan badhé tetep dados kayekten ingkang wonten ing wekdal samenika ngantos tumeka panutupaning jaman.” Review and Herald, August 19, 1890.

Pepénginan kanggo ndadèkaké Sang Mahasuci mandheg saka ing ngarsané wong-wong mau iku minangka panampikan ora mung marang Kristus, nanging marang Kristus minangka Alfa lan Omega. Iku minangka panampikan marang piwulang Tangisé Wengi-Tengah. Piwulang Tangisé Wengi-Tengah ing wiwitan Adventisme iku minangka pambeneran tumrap ramalan sing gagal.

Para pambrontak sing nampik “dalan-dalan lawas” lan ngadegaké sawijining “méja” palsu kang kapisah saka wong-wong mursid, kaya sing kawejudaké ing kasampurnaning Pitulungan Wengi Tengé ing gerakan Millerit. Banjur “sewu” padha mlayu “marga saka bebenduning siji,” lan gerakan iku dumadakan mudhun saka sèket èwu dadi sèket. Wong-wong mau padha mlayu marga saka “bebenduning” kang asalé saka “lima” prawan wicaksana sing ngandhani yèn padha ora duwé lenga kanggo diparingaké, lan yèn wong-wong mau kudu lunga tuku lenga kanggo awaké dhéwé. Pisahané para prawan bodho saka para prawan wicaksana ninggalaké para prawan wicaksana “kaya pratandha ing pucaking gunung, lan kaya panji ing sawijining bukit.” Pambrontakané para prawan bodho ing 22 Oktober 1844 njlèntrèhaké pambrontakan taun 1863, awit 22 Oktober 1844 iku wiwitaning sangalas taun kang makili pungkasaning “pitung mangsa” ing Imamat rong puluh enem. Isih ana liyane kang bakal kita aturaké bab prakara iki, nanging pambrontakan ing 1844 ngetipèkaké pambrontakan taun 1863 lan nandhani titik nalika méja palsu iku diadegaké.

Wedi kang dialami déning para prawan bodho iku, yaiku wedi kang dilambangaké nalika para prawan wicaksana diuripaké manèh lan ngadeg ing sikilé. Ing wektu iku wus kasep banget kanggo bali saka kuciwane tanggal 18 Juli 2020, lan prakara sabanjuré kang bakal kelakon yaiku minggahé menyang swarga kang dumadi ing wektu undhang-undhang Minggu. Ing wektu iku banjur dumadi lindhu gedhé.

Lan ing wektu iku uga ana lindhu gedhé, lan saprasepuluhing kutha ambruk, lan ana ing lindhu iku wong pitu ewu padha mati; lan wong-wong sing kari padha kagèt banget, lan padha ngluhuraké Gusti Allahing swarga. Bilai kapindho wis kliwat; lan, lah, bilai katelu teka kanthi énggal. Wahyu 11:13, 14.

Wahyu pasal sewelas nedahaké yèn sajroning Révolusi Prancis saprasepuluh pérangan saka kutha iku rubuh, lan ing sajarah iku bangsa Prancis, sawijining bangsa kang kapérang saka loro sungu nabi kang kaudharaké minangka Sodom lan Mesir, katumpes. Loro sungu Prancis mau nglambangaké loro sungu Amérika Sarékat.

Prancis kanthi profetis kalebu salah siji saka sepuluh karajan sing makili Roma kaping ing Daniel pitu, mula pérangan kasapuluh saka karajan (kutha) iku ambruk. Satemené, saka sepuluh sungu ing Daniel pitu kang pungkasané njumenengaké kepausan ing dhampar bumi ing taun 538, Prancis iku karajan utama sing netepaké kepausan. Minangka salah siji saka sepuluh kakuwatan ing Daniel pitu, Prancis nggambaraké peran kéwan bumi sing sungu loro

ing Wahyu telulas. Amerika Sarékat ngrampungaké pakaryan sing padha kanggo kepausan ing wekasan kaya kang ditindakaké Prancis ing wiwitan. Amerika Sarékat iku kakuwatan utama saka sepuluh raja sing makili Perserikatan Bangsa-Bangsa, lan iku ambruk nalika lindhu saka hukum Minggu. Ayat-ayat iki bakal kita rembug luwih jangkep ing artikel sabanjuré.

Salah siji saka prakara pokok ing artikel iki yaiku yèn iki minangka sawijining pasamuwan kang ndadèkaké umaté Gusti Allah ngadeg ing sikilé, awit Sang Panglipur kang ndadèkaké wong-wong mau ngadeg ing sikilé iku nggambaraké lengo, kang ora mung nggambaraké Roh Suci, nanging uga pawartos-pawartos kang dikirim déning Gusti Allah marang umaté. Pesening Wahyu sewelas kang ndadèkaké Musa lan Élia ngadeg ing sikilé uga digambaraké lumantar prasetyaning janji kang kaparingaké marang Yérémia.

Mulané mangkéné pangandikané Pangéran: Manawa kowé mratobat, Aku bakal mbalèkaké kowé manèh, lan kowé bakal ngadeg ana ing ngarsaku; lan manawa kowé misahaké barang kang aji saka kang nistha, kowé bakal dadi kaya cangkem-Ku; wong-wong iku bakal bali marang kowé, nanging aja kowé bali marang wong-wong iku. Lan Aku bakal ndadèkaké kowé marang bangsa iki kaya témbok prunggu kang kuwat lan kajaga; lan wong-wong iku bakal perang nglawan kowé, nanging ora bakal ngalahaké kowé, amarga Aku nunggil karo kowé kanggo nylametaké kowé lan kanggo ngluwari kowé, mangkono pangandikané Pangéran. Lan Aku bakal ngluwari kowé saka tangané wong duraka, lan Aku bakal nebus kowé saka tangané wong kang nggegirisi. Yeremia 15:19–21.

Yésaya wis ngaturaké panjaluk kang padha nalika panjenengané ngandika, “For thus saith the Lord God, the Holy One of Israel; In returning and rest shall ye be saved.” Yésaya nambahaké manawa “returning” iku ana gandhengané karo wektu anggoné ngentèni ing pasemon mau, amarga panjenengané nulis, “And therefore will the Lord wait, that he may be gracious unto you, and therefore will he be exalted, that he may have mercy upon you: for the Lord is a God of judgment: blessed are all they that wait for him.”

Hak istimewa dadi “cangkeme” Allah, kaya dene Yeremia mratelakake, iku hak istimewa kanggo ngandika tumrap Allah ing wektu nalika Amerika Serikat “ngandika kaya naga.” Tembung-tembung kang banjur bakal diucapake déning umat Allah iku yaiku pepeling marang tandha kéwan paus. Kanggo mèlu ana ing gerakan kang mulya iku, kita kudu bali.

Manawi sira karsa bali, he Israèl, mangkono pangandikané Sang Yéhuwah, balia marang Ingsun; lan manawi sira nyingkiraké sakehing barang nistha saka ing ngarsa-Ku, mula sira ora bakal kesasar. Lan sira bakal sumpah, “Sang Yéhuwah gesang,” kanthi kayektèn, kanthi pangadilan, lan kanthi kabeneran; lan para bangsa bakal mberkahi awaké dhéwé ana ing Panjenengané, lan ana ing Panjenengané bakal padha gumunggung. Awit mangkéné pangandikané Sang Yéhuwah marang wong-wong Yéhuda lan Yérusalèm: Lembutana palemahanmu sing ora diolah, lan aja nyebar wiji ana ing antarané eri. Sunatana awakmu marang Sang Yéhuwah, lan buwangen tetakaning atimu, hé para wong Yéhuda lan para pendhudhuk Yérusalèm; supaya bebendu-Ku aja njeblug kaya

geni, lan murub nganti ora ana kang bisa ngilangi, marga saka alaing panggawému. Wartakna ana ing Yéhuda, lan ngumumna ana ing Yérusalèm; lan kandhaa, “Sangkakna kalasangka ana ing nagara; sesambata, kumpulana bebarengan, lan kandhaa, ‘Padha nglumpuka, lan ayo padha lumebu menyang kutha-kutha kang santosa bètèngé.’” Tegakna panji menyang Sion; mlayua, aja kendhat; awit Ingsun bakal ndhatangaké bilai saka lor, lan karusakan gedhé. Singa wis metu saka grumbulané, lan sing ngrusak para bangsa wis ana ing dalané; dhèwèké wus budhal saka panggonané arep ndadèkaké nagaramu dadi sepi, lan kutha-kuthamu bakal dadi reruntuhan, tanpa pedunung. Yérémia 4:1–7.

Nanging Rohé Pangéran tumiba marang Gideon, lan dhèwèké nyebul slomprèt; lan Abiezer kaimpun ndhèrèk dhèwèké. Lan dhèwèké utus para utusan ngubengi kabèh Manasyeh; kang uga kaimpun ndhèrèk dhèwèké; lan dhèwèké utus para utusan marang Asyer, lan marang Zebulon, lan marang Naftali; lan wong-wong mau padha munggah kanggo nemoni wong-wong kuwi. Para Hakim 6:34, 35.